

Arrest

nr. 313 999 van 4 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat K. STOROJENKO**
 F. Rooseveltlaan 348/3
 9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 23 september 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2024 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 23 september 2024 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) waarin hij stelt dat Kroatië de verantwoordelijke lidstaat is.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: M.

geboortedatum: (...)1984

geboorteplaats: S.

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 25(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., M., verder betrokkene genoemd, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben, bood zich op 18/06/2024 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 18/06/2024 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Twee treffers tonen aan dat de vingerafdrukken van betrokkene geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst in Griekenland op 13/12/2023 en in Kroatië op 09/06/2024. Eén treffer toont aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Kroatië op 09/06/2024.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 04/07/2024. Hij verklaarde dat hij sedert 01/11/2012 wettelijk gehuwd is met A., N., V, geboren op 20/01/1995 te Edlib, Syrië en verblijvend in Istanboel, Turkije. Hij verklaarde dat hij drie kinderen heeft, zijnde A., S., M, geboren op (...)2015; A., I., M, geboren op (...)2017 en A., H., V, geboren op (...)2014; allen geboren te S. en verblijvend in Istanboel, Turkije. Hij verklaarde dat hij geen familieleden heeft die in België of in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde dat zijn paspoort in Griekenland afgenomen werd en dat zijn originele identiteitskaart en familieboekje bij zijn vrouw in Turkije zijn.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud legde hij echter wel een kopie neer van zijn identiteitskaart, met nummer (...), afgegeven op 27/04/2004 en zijn familieboekje, met nummer (...), afgegeven op 09/04/2018.

Betrokkene verklaarde dat hij Syrië op 16/10/2016 verlaten heeft omwille van de oorlog. Hij verklaarde dat hij naar Turkije vertrokken is, waar hij tot 10/12/2023 woonde. Omdat er racisme is, besloot hij Turkije te verlaten en reisde hij verder naar Griekenland, waar hij een drietal maanden verbleef omwille van financiële redenen. Hij gaf aan dat België zijn eindbestemming was en dat hij daarom via Albanië en Kosovo verder reisde naar Servië, waar hij een maand verbleef omwille van financiële redenen. Daarna reisde hij verder naar Bosnië, waar hij een drietal maanden verbleef. Hij gaf aan dat hij er probeerde door te reizen, maar dat de Kroaten streng waren. Hij verklaarde dat hij uiteindelijk verder kon reizen, via Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar hij één dag voor het offerfeest aankwam.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij er drie schoonbroers heeft. Verder stelde hij dat er geen racisme is in België en dat men er behandeld wordt als mens. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat men er hard en gewelddadig was jegens hem. Hij stelde dat het verschil tussen België en Kroatië enorm is. Hij gaf aan dat hij in Kroatië enorm racistisch behandeld werd, dat zijn geld afgepakt werd, zijn telefoon gebroken werd. Hij verklaarde dat hij er geslagen werd en dat men in Kroatië totaal niet barmhartig is.

Op 01/08/2024 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties. Dit verzoek werd niet beantwoord binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn, waardoor Kroatië met toepassing van artikel 25(2) op 16/08/2024 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 17/08/2024 bevestigden de Kroatische instanties hun verantwoordelijkheid obv. art. 25(2) van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Kroatië.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht

wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest).

Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij op de hoogte kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Kroatische instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek dd. 01/08/2024 op 16/08/2024 verantwoordelijk voor de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Hieromtrent merken we op dat Verordening 604/2013 uitdrukkelijk de mogelijkheid voorziet van een impliciet akkoord en de verantwoordelijke lidstaat in dat geval tot dezelfde verplichtingen is gehouden als in geval van een expliciet akkoord.

We wensen hierbij te verwijzen naar artikel 25(2) van Verordening 604/2013: "Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst." Dit toont duidelijk aan dat Kroatië de verplichting heeft om betrokkene over te nemen en te zorgen voor passende regelingen zoals onder meer effectieve toegang tot de asielprocedure in Kroatië. Dit impliceert ook dat de Kroatische instanties de persoonlijke vluchtmotieven van betrokkene op een objectieve en gedegen wijze zullen onderzoeken.

De Kroatische instanties stemden op 17/08/2024 in met de behandeling van het door betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming met toepassing van artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat het akkoord o.b.v. artikel 25(2) van de Kroatische instanties onvoldoende waarborgen biedt, willen we benadrukken dat de overname van betrokkene aan Kroatië verzocht werd met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat zijn verzoek nog hangende is en niet het voorwerp was van een finale beslissing. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale

bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Kroatische instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Kroatië partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM wat betekent dat er kan van worden uitgegaan dat de Kroatische instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent ook te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar we zijn van oordeel dat deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Kroatië staande blijft. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Kroatische instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Kroatië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pp. 13-14, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (‘Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations’, p. 24). Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (‘Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply’, p. 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (‘Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...’, p. 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat er geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE).

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat hij er drie schoonbroers heeft. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het niet aan betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten.

De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

Wat betreft de aanwezigheid van familieleden in België verwijzen we naar artikel 2(g) van Verordening 604/2013 dat een definitie geeft over wie gezien kan worden als deel van het gezin. Dit artikel toont aan dat enkel ouders en hun minderjarige kinderen verplicht samengehouden moeten worden. Betrokkene kan niet beschouwd worden als gezinslid van zijn schoonbroers.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Kroatië verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Kroatië België niet vroeg het verzoek van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid.

Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. We benadrukken hier echter dat de tussen betrokkene en zijn schoonbroers bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Het EHRM oordeelde reeds dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden

geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44:

Mokrani v. Frankrijk, 15.07.2003, §33; *A.S. v Switzerland* n° 39350/13 30.06.2015, § 49 : “The Court recalls that it has already held that there would be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they could demonstrate additional elements of dependence (see *F.N. v. the United Kingdom* (dec.), no. 3202/09, § 36, 17 September 2013)”.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat er geen racisme is in België en men er behandeld wordt als mens. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij er enorm racistisch behandeld werd. Hij stelde dat het verschil tussen België en Kroatië enorm is.

Hieromtrent wensen we op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Kroatië. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen, geen aanleiding is tot de conclusie dat de Kroatische autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Kroatië. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Kroatische autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie.

Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Kroatische bevolking geen voorstander is van de opvang van vluchtelingen, of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Kroatische bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen. Tevens leidt dit geenszins tot de conclusie dat de Kroatische overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Kroatische grondgebied verblijven.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Kroatië omdat men er hard en gewelddadig was jegens hen. Hij stelde dat het verschil tussen België en Kroatië enorm is. Hij gaf aan dat zijn geld er afgepakt werd, zijn gsm gebroken werd en dat hij er geslagen werd. Hij verklaarde dat men totaal niet barmhartig is in Kroatië. We wensen op te merken dat betrokkene deze verklaring niet verder duidde aan de hand van concrete verklaringen en tevens geen enkel begin van bewijs over deze verklaringen aanbracht. Betrokkene gaf aan dat hij in Bosnië trachtte verder te reizen naar Kroatië, maar dat de Kroaten streng waren en dat zij slecht behandeld werden. Uit deze verklaringen van betrokkene kan worden besloten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Kroatische instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Kroatische instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Kroatië genomen werden en dat hij vervolgens verder mocht reizen. Hij stelde dat hij er geen verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. We wensen hieromtrent op te merken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Indien betrokkene derhalve zou inroepen dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

Betreffende zijn verklaring dat hij in Kroatië geen asielaanvraag ingediend heeft, wensen we op te merken dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type “1” voor dit land opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code “1” na de kenletter(s) van de lidstaat, die de

gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië.

We wensen verder op te merken dat we er van kunnen uitgaan dat Kroatië de waarborgen voor verzoekers respecteert zoals voorzien in artikel 12, van de richtlijn 2013/32/EU en dan meer specifiek §1 a: "zij moeten in een taal die zij begrijpen of waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij deze begrijpen, worden ingelicht over de te volgen procedure en over hun rechten en verplichtingen tijdens de procedure, alsmede over de gevolgen die kunnen ontstaan indien zij hun verplichtingen niet nakomen of niet met de autoriteiten samenwerken. Zij moeten worden ingelicht over de termijnen, over de middelen waarover zij beschikken om te voldoen aan hun verplichting tot het indienen van de elementen zoals bedoeld in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU en over de gevolgen van een expliciete of impliciete intrekking van het verzoek. Die informatie moet tijdig genoeg worden verstrekt om verzoekers in staat te stellen de in deze richtlijn gewaarborgde rechten uit te oefenen en de in de artikel 13 omschreven verplichtingen na te komen".

Tenslotte wensen we te benadrukken dat Kroatië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Kroatië, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Kroatië niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend. In het kader van de gemeenschappelijke minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft die zijn vastgelegd in de Europese Richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, is deze bepaling aldus ongegrond.

Een recente bron is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tučkorić, "Asylum Information Database – Country Report: Croatia – 2023 update", laatste update op 10.07.2024, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verder AIDA-rapport, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", pagina 53). Er wordt vermeld dat verzoekers die hun verzoek impliciet introkken hun initieel verzoek kunnen hervatten wanneer ze terug in Kroatië zijn. Verzoekers die hun verzoek expliciet introkken zullen een navolgend verzoek moeten indienen (AIDA p. 57).

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport aantoont dat, hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93).

Het AIDA-rapport vermeldt dat verscheidene NGO's hun bezorgdheid hebben geuit over pushbacks door de Kroatische politie aan de grens. Deze praktijk bleef in 2023 een probleem binnen het Kroatische asielsysteem maar werd in de eerste helft van het jaar in mindere mate gerapporteerd dan de voorgaande jaren (AIDA p.27). We ontkennen niet dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te vrijdelen soms disproportioneel is volgens bepaalde opinies maar in het geval van betrokkene wordt het gebruikte geweld niet concreet geduid en werden er geen concrete bewijzen aangebracht. We willen er in dit verband herhalen dat de situatie van de betrokkene geheel anders is dan die van verzoekers aan de grens die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving. De betrokkene zal namelijk worden overgedragen aan Kroatië als een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

In het Amnesty International Rapport 'Pushed to the edge- violence and abuse against refugees and migrations along the Balkans route' van 2019 (toegevoegd aan het administratief dossier) wordt wel degelijk melding gemaakt van pushbacks en mistoestanden op grote schaal aan de grens met Bosnië maar het betreft hier niet de personen die via de Dublin verordening worden getransfereerd, noch andere personen

aan wie reeds de toegang tot de asielprocedure werd verleend, het betreft inbreuken op de internationale verplichtingen van Kroatië door de ordediensten aan de grens ten aanzien van personen aan wie de toegang tot het grondgebied en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming wordt ontzegd. Ook de Kroatische ombudsvrouw Lora Vidović is zich bewust van het probleem en publiceerde op 25.07.2019 een aan haar gerichte anonieme brief over de mistoestanden in het kader van haar bevoegdheid om in laatste instantie bij toepassing van artikel 19 van de ombudsman wetgeving het publiek te informeren over mistoestanden waarin ze onvoldoende of geen reactie krijgt vanuit de bevoegde instanties. (toegevoegd aan het administratief dossier) Ook uit deze publicatie leren we dat het in hoofdzaak gaat over acties ten aanzien van groepen van personen die nog geen toegang kregen tot de procedure voor een verzoek tot internationale bescherming, het akkoord tot terugname van Kroatië impliceert dat betrokkene toegang zal krijgen tot de procedure indien zij dat zelf wenst. Er is in hoofdte van betrokkene geen risico op persoonlijke blootstelling aan mishandeling door de politie op de grens met Bosnië en indien betrokkene wel het slachtoffer zou worden van mishandeling kan betrokkene binnen Kroatië met zijn klacht terecht bij diverse instanties waaronder de ombudsvrouw en specifieke NGO's zoals o.m. Amnesty International die zich van de mistoestanden bewust zijn en, zo blijkt uit het boven vernoemd rapport, ook binnen de opvangstructuren voor asielzoekers actief zijn.

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Kroatië is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Kroatië in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen te benadrukken dat als de Kroatische instanties bepaalde voorzorgsmaatregelen nemen voor het vrijwaren van hun nationale veiligheid, niet zomaar kan worden besloten dat het hier gaat om een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest of handelingen en omstandigheden die wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Ook de loutere detentie om te voorkomen dat iemand zijn clandestiene onderneming verder zet, vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij kampt met problemen aan zijn benen (zenuwen) als gevolg van een verwonding. Tot op heden bracht betrokkene echter geen attesten of andere elementen aan die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid een reëel risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport vermeldt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk gewaarborgd is.

Deze toegang omvat spoedeisende hulp, noodzakelijke behandelingen en de behandeling van mentale stoornissen. (AIDA p. 100) De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben of zou leiden tot de conclusie dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013. De lezing van dit rapport leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een

asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 werkdagen vooraf in geval van speciale noden.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Kroatische autoriteiten."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

In casu wijst verzoeker erop dat hij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de teruggedrijvingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder in de nota. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de

Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

Beoordeling

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing artikel 27 van de Dublin III-verordening of artikel 13 van het EVRM schendt, dermate dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur

van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijden de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

Om te beoordelen of de verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoeker naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Ook op de gemachtigde rust, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (cf. HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Wat betreft de algemene situatie wijst verzoeker op tekortkomingen in het opvangstelsel, op refolement, push-backs en systematische politiegeweld en op toegang tot medische hulp. Wat betreft zijn persoonlijke situatie gaat verzoeker in op zijn kwetsbaar profiel omwille van de gedeeltelijke verlamming aan zijn linkervoet en op het feit dat hij slachtoffer werd van geweld.

Verzoeker betoogt vooreerst met verwijzing naar artikel 3 van de Dublin III-verordening concreet dat hij niet kan terugkeren naar Kroatië omwille van een reëel risico om in dit land het slachtoffer te worden van een illegale “pushback” aan de grenzen. Hij wijst erop dat Kroatië hiervoor op 18 november 2021 reeds werd veroordeeld door het EHRM en dat deze illegale praktijk ook bevestiging vindt in het AIDA-rapport, evenals in de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State.

Inzake dit betoog merkt de Raad in eerste instantie op dat, zoals dit ook wordt gesteld in het bestreden overdrachtsbesluit, voor ogen moet worden gehouden dat verzoeker zal worden overgedragen aan Kroatië op grond van de Dublin III-Verordening. Deze overdracht zal, zoals blijkt uit het terugnameakkoord en het AIDA-rapport, plaatsvinden via de luchthaven van Zagreb. Verzoeker kan dus niet zonder meer verwijzen naar de situatie aan de buitengrenzen van Kroatië. Hij bevindt zich immers niet in deze situatie. Zoals de gemachtigde aanhaalt in het bestreden overdrachtsbesluit, kan in het AIDA-rapport worden gelezen dat personen, die overeenkomstig de Dublin III-Verordening aan Kroatië worden overgedragen, in principe geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en de opvangvoorzieningen. Normaal worden zij door een ambtenaar van het ministerie van Binnenlandse Zaken opgehaald op de luchthaven van Zagreb en zij krijgen een plaats in een opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming toegewezen, waar zij een medische controle ondergaan. Niettegenstaande de vermeldingen in hetzelfde AIDA-rapport inzake ‘pushbacks’ en politiegeweld aan de buitengrenzen, maakt dit rapport, waar het specifiek ingaat op de situatie van personen die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Kroatië (p. 57-58), geen gewag van concrete gevallen van personen die na overdracht aan Kroatië zouden zijn geconfronteerd met pushbacks.

Waar verzoeker erop wijst dat op 13 april 2022 de Nederlandse Raad van State heeft vastgesteld dat, gelet op de beschikbare informatie, er niet kon van uitgegaan worden dat de situatie van pushbacks of het systematische politiegeweld niet van toepassing zou zijn op personen die worden overgedragen op grond van de Dublin III-verordening overdrachten aan Kroatië hebben geschorst, heeft hij een punt. Er blijkt inderdaad dat de Nederlandse Raad van State in dat arrest aan de IND oplegde om bijkomend onderzoek te doen naar de situatie voor Dublinterugkeerders naar Kroatië omwille van rapporten die gewag maakten van veelvuldige pushbacks, ook wat betreft Dublinterugkeerders, hetgeen kon resulteren in een schending van het non-refoulementbeginsel. Er diende onderzocht te worden of er sprake is van systeemfouten. Echter, bij arrest nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde de Raad van State Nederland dat dit onderzoek werd gedaan en dat de *“situatie [...] wezenlijk anders [is] dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022.”* In zijn arrest wijst de Raad van State eveneens op de algemene garanties die de Kroatische overheid thans geeft waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat Dublinclaimanten als vreemdeling zullen worden opgenomen in de nationale asielpprocedure, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Nederlandse staatssecretaris *“zich terecht op het standpunt [heeft] gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.”* Bijgevolg kan verzoeker thans niet langer dienstig naar het voormelde arrest van 13 april 2022 verwijzen.

Waar verzoeker vervolgens wijst op recente informatie uit het AIDA-rapport, rapport waar de gemachtigde zich ook op steunt, om aan te halen dat ondanks een daling van de pushbacks sedert het toetreden van Kroatië tot het Schengengebied, pushbacks nog steeds bleven voortduren in 2023, herhaalt de Raad dat de gemachtigde er terecht heeft op gewezen dat verzoeker niet via een van de buitengrenzen naar Kroatië moet reizen, maar hij overeenkomstig de Dublin III-Verordening via de luchthaven van Zagreb zal worden overgedragen. Waar verzoeker aanstipt dat er louter sprake is van een stilzwijgend akkoord omdat de Kroatische autoriteiten het terugnameverzoek niet tijdig hebben beantwoord, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat Kroatië, nadat de Belgische cel Dublin Kroatië van het verstrijken van de antwoordtermijn op de hoogte had gebracht, ook uitdrukkelijk het akkoord met de terugname hebben gegeven met een schrijven van 17 augustus 2024 en dit op grond van artikel 25 (2) van de Dublin III-verordening. De Raad volgt het betoog dan ook niet dat de Kroatische autoriteiten nooit op het verzoek tot overname hebben geantwoord, ook al hebben ze dat (kort) na het verstrijken van de antwoordtermijn gedaan.

Evenmin volgt de Raad dat verzoeker het risico loopt dat hij vervoerd zal worden over het Kroatische grondgebied om overgedragen te worden aan de “bevoegde lidstaat”. Verzoeker moet volgens het uitdrukkelijk akkoord van Kroatië het vliegtuig nemen naar Zagreb aangezien Kroatië zijn verantwoordelijkheid heeft aanvaard. In de aanhef van het uitdrukkelijk akkoord erkent Kroatië uitdrukkelijk dat zij niet op tijd hebben geantwoord op het terugnameverzoek.

Waar in het uitgebreide citaat verzoeker ook ingaat op problemen met readmissie-procedures waarbij personen getuigden dat zij werden teruggedreven en ook NGO's informeerden dat mensen toegang tot de asielprocedure werd ontzegd, blijkt uit het AIDA-rapport, dat in het administratief dossier is vevat, dat deze readmissie betrekking heeft op een bilateraal akkoord tussen de Europese Unie en Servië en Bosnië-Herzegovina, dat werd toegepast vanaf begin 2023. Dit heeft bijgevolg wederom geen betrekking op gecontroleerde overdrachten in het kader van de Dublin III-verordening waarbij in casu is uitgesloten dat Kroatië, na uitdrukkelijk zijn terugnameakkoord te hebben gegeven, zich zou richten tot Servië of Bosnië-Herzegovina teneinde verzoeker terug te sturen zonder onderzoek van zijn beschermingsverzoek.

Waar in het citaat ook opnieuw wordt ingegaan op geweld door de politie, en dit ook nog in 2023, blijkt dit prima facie betrekking te hebben op geweld dat zich aan de Kroatische buitengrens afspeelt. Ook met de concrete feiten die verzoeker heeft aangehaald, zoals dat men hard en gewelddadig was tegen hem, dat zijn geld werd afgepakt, zijn gsm werd gebroken en hij geslagen werd, heeft de gemachtigde rekening gehouden.

Deels steunt de gemachtigde zich op het motief dat verzoeker geen concrete verklaringen zou afgelegd hebben en dat er geen enkel begin van bewijs zou zijn. De Raad volgt deze motieven prima facie niet geheel, aangezien verzoeker wel concrete verklaringen in het Dublingehoor heeft afgelegd, waarop in dit Dublingehoor ook niet werd doorgevraagd. Verder blijkt uit het AIDA-rapport van 2023, waarop de gemachtigde zich ook steunt, duidelijk dat deze pushbacks en dat onverantwoord politiegeweld sedert midden 2023 opnieuw regelmatig wordenesignaleerd aan de grens tussen Kroatië en Servië of Bosnië-Herzegovina. De verklaringen worden dan ook prima facie ondersteund door recente betrouwbare informatie.

De Raad acht deze voormelde motieven evenwel overtuigend, aangezien de gemachtigde ook heeft gemotiveerd dat uit de verklaringen van verzoeker kan worden besloten dat de aangehaalde feiten zich afspeelden binnen een context van grenscontrole. Verder motiveerde de gemachtigde eveneens dat hij niet ontkent dat het gebruik van geweld door de politie het voorwerp uitmaakt van kritiek en in een poging de buitengrenzen te controleren en illegale grensoverschrijdingen te verijdelen soms disproportioneel is, heeft hij oog gehad voor het rapport van Amnesty International *“Pushed to the edge”* en verscheidene andere rapporten zoals dat van de Kroatische ombudsvrouw, maar stelt hij prima facie terecht dat de situatie van verzoeker geheel anders is dan die van verzoekers aan de buitengrens die het voorwerp zijn van push-backs en terughouding omdat hij in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen. De Raad volgt verzoeker zijn betoog dan ook niet dat de gemachtigde heeft nagelaten om over de voorgaande problematiek evenals over de persoonlijke verklaringen in die context van verzoeker te motiveren. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeker vreest hetzelfde lot te ondergaan, maar die vrees wordt niet meer geobjectiveerd door de rapporten die hij zelf aanhaalt of die de gemachtigde heeft aangehaald wat betreft de specifieke situatie van Dublinterugkeerders.

De Raad kan er immers ook niet aan voorbijgaan dat het Hof van Justitie in zijn arrest C-392/22 van 29 februari 2024 heeft gesteld dat artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de Dublin III-verordening aldus moet worden uitgelegd dat:

“het feit dat de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van een derdelander overgaat tot pushbacks en bewaring aan zijn grensposten van derdelanders die een dergelijk verzoek aan zijn grens wensen in te dienen, op zich niet in de weg staat aan de overdracht van die derdelander aan die lidstaat. De overdracht van die derdelander aan die lidstaat is evenwel uitgesloten indien er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij of na de overdracht een reëel risico zou lopen om aan dergelijke praktijken te worden onderworpen en hij door deze praktijken – naargelang van de omstandigheden die moeten worden beoordeeld door de bevoegde autoriteiten en door de rechter bij wie eventueel beroep tegen het overdrachtsbesluit is ingesteld – zou kunnen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële ontberingen die zo ernstig is dat deze kan worden gelijkgesteld met een door artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden onmenselijke of vernederende behandeling. (eigen onderlijnen)”

Uit het voorgaande blijkt dat volgens het Hof van Justitie geen schending van artikel 3, lid 2 van de Dublin III-verordening is aangetoond, indien een Dublinterugkeerder wordt overgedragen aan een land waar het

probleem van pushbacks zich stelt, zolang er geen ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij als Dublinterugkeerder aan dergelijke praktijken zal worden onderworpen, hetgeen in casu het geval is.

Verder citeert verzoeker ook uitgebreid uit arresten van de Raad waarin de Raad is overgegaan tot schorsing van overdrachtsbesluiten naar Kroatië. Echter, in een continentale rechtstraditie hebben arresten van de Raad geen precedentswaarde. Bovendien blijkt uit het eerste citaat dat de Raad zich toen onder meer steunde op de rechtspraak van de Nederlandse Raad van State van 13 april 2022, die naderhand werd verlaten zoals supra toegelicht, evenals op oudere rapporten en op de toenmalige signalen dat ook terugkeerders mogelijk dergelijke behandelingen zouden kunnen ondergaan. Ondertussen ligt andere en recentere informatie voor, waaruit niet langer die signalen kunnen worden vastgesteld voor Dublinterugkeerders. Anders dan verzoeker aanvoert, volgt de Raad dan ook niet dat uit hetgeen hij voorlegt blijkt dat er sprake is van systematische mishandeling van verzoekers om internationale bescherming over het hele grondgebied van Kroatië. Wat betreft het laatste citaat uit een arrest van de Raad, heeft dit arrest betrekking op een zaak waar de gemachtigde geen enkel rapport had gevoegd aangaande de situatie voor Dublinterugkeerders in Kroatië, hetgeen thans wel het geval is.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de problematische toegang tot medische hulp. Hij wijst daarbij op de verwonding die hij heeft opgelopen aan zijn voet door de oorlog in Syrië waardoor hij gedeeltelijk verlamd is. Uit het AIDA-rapport blijkt volgens verzoeker dat er zich een probleem stelt op vlak van toegang tot medische hulp en er geen rekening wordt gehouden met speciale opvangbehoeften voor kwetsbare personen. Vervolgens citeert verzoeker uit het AIDA-rapport en stelt hij dat hieruit blijkt dat medische hulp voor Dublinterugkeerders ondermaats is. Het citaat heeft betrekking op het feit dat bij overdracht van mensen met ernstige ziektes vaak geen medische documentatie werd overgemaakt aan Kroatië, waardoor vertragingen in de continuïteit van de behandeling ontstonden. Ook bij aankomst op de luchthaven van Zagreb gebeurt geen screening. Uit het citaat blijkt wel dat Dublinterugkeerders in het algemeen wel worden onderworpen aan een medisch onderzoek en screening eens in het opvangcentrum, hetgeen gebeurt door Médecins du Monde (hierna: MdM). Verzoeker voert aan dat aangezien hij als vluchteling nood heeft aan psychologische ondersteuning het aan de gemachtigde toekomt om een grondig onderzoek te voeren. Volgens verzoeker zou de bestreden beslissing geenszins op concrete wijze verwijzen naar deze problematiek en enkel wijzen op het principe van wederzijds vertrouwen, hetgeen een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor inderdaad gewag gemaakt heeft van problemen aan zijn been (zenuwen) als gevolg van een verwonding. Hij had echter geen medisch stuk voorgelegd aan de gemachtigde dienaangaande. Anders dan verzoeker aanvoert, motiveert de gemachtigde wel uitgebreid over toegang tot de gezondheidszorg in Kroatië op basis van het AIDA-rapport. De gemachtigde erkent ook dat het rapport gewag maakt van factoren die een vlotte en adequate gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dat de situatie niet dermate problematisch is dat een overdracht aan Kroatië een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De beslissing vermeldt ook uitdrukkelijk artikel 32 van de Dublin III-verordening en het feit dat de overdragende staat in bepaalde gevallen informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen moet meedelen aan de verantwoordelijke staat. Verder verwijst de gemachtigde ook naar relevante rechtspraak van het Hof van Justitie in deze, meer bepaald de zaak CK t. Slovenië waarin het Hof stelt dat ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van haar verzoek, een overdracht aan die lidstaat toch een schending van artikel 4 van het Handvest kan inhouden als er sprake is van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht. Volgens de gemachtigde is er in dit geval geen sprake van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Kroatië.

De Raad stelt vast dat verzoeker ondertussen wel een medisch stuk heeft voorgelegd, dat de Raad in zijn beoordeling moet betrekken. Echter uit dit medisch attest kan enkel afgeleid worden dat MdM hier in België vraagt dat verzoeker zou worden gezien door een neurochirurg. Er wordt gesteld dat verzoeker in Syrië een oorlogstrauma heeft opgelopen, dat hij geen medicatie neemt en dat de reden voor het doorverwijzen is dat er sprake is van een verlamming aan de linkervoet en er zich een probleem aan het been stelt. Er blijkt hieruit niet dat verzoeker thans reeds enige medische opvolging krijgt voor zijn probleem. Het probleem dat verzoeker in het verzoekschrift aankaart omwille van een gebrek aan continuïteit van de lopende behandeling wegens een gebrek aan overdracht van medische informatie is dus nu niet aan de orde. Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat er weliswaar wegens een gebrek aan financiering een probleem is geweest tussen mei en eind augustus 2023 voor het verstrekken van medische hulp aan asielzoekers in Kroatië, maar dat ondertussen MdM zijn taak dienaangaande ook in Kroatië weer heeft opgenomen, en ook uitdrukkelijk voor mensen met een handicap. Bijkomend blijkt dat ook uit andere lidstaten mensen met zeer ernstige ziekten werden overgedragen aan Kroatië, hetgeen heeft aanleiding gegeven tot een hoger aantal gezondheidsconsultaties en onderzoeken, bijkomende specialistische onderzoeken en ook transport naar ziekenhuizen. Waar verzoeker ineens in het verzoekschrift melding maakt van nood aan psychologische

ondersteuning, blijkt dit niet uit enig medisch stuk. Een schending van het motiveringsbeginsel, zorgvuldigheidsbeginsel of redelijkheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

In een laatste onderdeel wijst verzoeker op de opvangsituatie in Kroatië en kan deze volgens hem de toets van artikel 3 van het EVRM niet doorstaan. In dat kader wijst hij erop dat hij in geval van terugkeer naar Kroatië een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen.

De Raad kan niet volgen dat de gemachtigde wat betreft de opvang louter zou gewezen hebben op het wederzijds vertrouwensbeginsel. De gemachtigde heeft concreet verwezen naar het AIDA-rapport en heeft gemotiveerd dat hoewel er in 2023 een record aantal aanvragen om internationale bescherming werden gedaan in Kroatië, er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd (AIDA p. 91-93). De Raad volgt dan ook niet dat blijkt dat verzoeker na overdracht zal terecht komen in een volledig verzadigd opvangnetwerk dat niet voldoet aan zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker meer concreet de bezorgdheid uit dat hij een nieuw verzoek om internationale bescherming zal moeten indienen in geval van overdracht naar Kroatië, blijkt uit het citaat dat hij zelf aanhaalt dat indien men Kroatië heeft verlaten voor het einde van de procedure en de zaak bijgevolg werd geschorst, men inderdaad een nieuw beschermingsverzoek moet indienen maar daarbij *“re-enter their initial procedure”* (terug de oorspronkelijke procedure hervatten (eigen vertaling)). In deze stelt zich bijgevolg geen probleem. Enkel indien men uitdrukkelijk zijn verzoek introk, of die reeds werd geweigerd voor vertrek, dient men een nieuw beschermingsverzoek in te dienen, zonder terug de vorige procedure te kunnen hervatten. Verzoeker heeft niet aangehaald dat hij reeds een weigering ontving voor vertrek en bovendien blijkt dat verzoeker snel na het indienen van zijn internationaal beschermingsverzoek in Kroatië op 9 juni 2024 is vertrokken aangezien hij reeds op 18 juni 2024 in België een dergelijk verzoek indiende.

De Raad volgt dan ook niet het betoog van verzoeker dat hij het risico loop onmiddellijk te zullen worden gerepatriëerd naar “de Russische Federatie”, waarbij de Raad ervan uitgaat dat dit een materiële vergissing betreft en verzoeker doelt op Syrië.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 3 van de Dublin III-verordening, van het redelijkheidsbeginsel, of van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Het middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van de ernstige middelen, is bijgevolg niet voldaan.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. MAES